

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/120/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5720200137
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5720200137.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a Mgr. Márie Kašíkovej, v spore žalobcu: D. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XX, právne zastúpeného: AK JUDr. Repáň a partneri, s.r.o., IČO: 50 711 776, so sídlom v Martine, M. R. Štefánika 25, proti žalovaným: 1/ Ing. F. F., nar. XX.XX.XXXX a 2/ Ing. Q. F., nar. XX.XX.XXXX, obaja trvale bytom L. XXX, obaja právne zastúpení: JUDr. Sabina Hodoňová, PhD., advokátka so sídlom v I., F. Z. XX, o uloženie povinnosti odstrániť drenážnu rúru, na odvolanie žalovaných 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 6C/3/2020-122 zo dňa 15.07.2020, takto

rozhodol:

Rozsudok prvoinštančného súdu **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd uložil žalovaným na vlastné náklady odstrániť z pozemku parc. reg. C-KN evidovanom na katastrálnej mape parcelné číslo 141/17- orná pôda o výmere 2550 m², zapísanom na liste vlastníctva XX, vedenom Okresným úradom Martin, katastrálny odbor, pre katastrálne územie L., obec L., okres F., drenážnu rúru v celkovej dĺžke 21,68 m umiestnenú vo výkope vo vzdialenosti 35 cm od základu oplotenia na hranici s pozemkami parcely registra C-KN evidované na katastrálnej mape parcelné číslo 141/233 - ostatná plocha o výmere 204 m² a parcelné číslo 141/44 - orná pôda o výmere 461 m², zapísaných na LV XXX, vedenom Okresným úradom Martin, katastrálny odbor, pre katastrálne územie L., obec L., okres F., a ktorej začiatok je vyvedený vo vzdialenosti 10,55 m od hranice s cestnou komunikáciou a uviesť pozemok do pôvodného stavu v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku, žalobcovi voči žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, s poukazom na platnú právnu úpravu (§ 123, § 124, § 126 ods. 1 OZ, § 232 ods. 3 CSP) za spornú skutočnosť považoval umiestnenie drenážnej rúry, či sa nachádza na pozemku vo vlastníctve žalobcu alebo žalovaných. Považoval za preukázané, že žalovaní 1/, 2/ zriadili na pozemku vo vlastníctve žalobcu drenážnu rúru bez dohody so žalobcom. Žalobca opakovane vyzýval žalovaných na odstránenie drenážnej rúry, a to aj prostredníctvom obce, avšak bezúspešne. Priebeh hranice medzi pozemkami súd stotožnil s oplotením pozemkov žalovaných pokračujúc pozdĺž celého ich pozemku. Pokiaľ i žalovaní namietali spornosť priebehu hranice medzi pozemkami, mal za to, že bolo práve ich povinnosťou vymedziť hranicu geometrickým plánom, tento predložiť súdu v rámci svojej procesnej obrany. Urobiť tak mali najmä s poukazom na ich tvrdenie, že oplotenie bolo postavené až po zameraní geometrickým plánom a následným vytyčením kolíkami. Žalovaní v priebehu sporu nepredložili žiadne relevantné dôkazy, ktoré by čo i len vznášali pochybnosti o správnosti priebehu hranice medzi pozemkami. Tvrdenia žalobcu kvalitatívne prevýšili skutkové tvrdenia uvádzané žalovanými, ktoré nedokazuje iba žalobca, ale v závislosti od procesnej situácie môže dochádzať k presunu bremena tvrdenia a dôkazného bremena na žalovaného. Každý preukazuje iba svoje vlastné skutkové tvrdenie a od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca a

okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Petit žaloby súd považoval za dostatočný, určitý, vykonateľný, je z neho zrejmé, čoho sa žalobca domáha. Miesto uloženia drenážnej rúry je dostatočne lokalizované tak, aby bolo rozhodnutie súdu vykonateľné. Určenie presnej lokalizácie by v podstate znamenalo zároveň aj výkopové práce, a tým samotné odstránenie rúry, čím by tento spor stratil svoj účel. O trovách konania rozhodol s poukazom na úspech žalobcu v spore a priznal mu nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Proti rozsudku prvoinštančného súdu v zákonnej lehote doručili odvolanie žalovaní. Nesúhlasili, že súd mal preukázať, že zriadili na pozemku žalobcu drenážnu rúru bez dohody so žalobcom. Sám súd uviedol, že žalobca bol prítomný po celý čas pri prácach osadenia drenážneho potrubia, ktoré realizovala firma na objednávku žalovaných. Svojou prítomnosťou pri výkopových prácach dal najavo, že počas výkonu prác s osadením drenážnej rúry súhlasil. Keby to tak nebolo, práce na osadení drenážnej rúry by sa vôbec nezačali a následne nezrealizovali. Šikanózne správanie žalobcu vyvodili zo skutočností, že prejavovať nesúhlas začal až po dokončení prác, vyústením čoho sú i susedské spory, ktorými sa súd prvého stupňa nezaoberal. Samotné konanie aj vo veci samej je dôsledkom zlých susedských vzťahov medzi žalobcom a žalovanými. Žalobca opakovane vyzýval žalovaných na odstránenie drenážnej rúry, a to aj prostredníctvom obce (neúspešne), až po realizácii osadenia drenážnej rúry nie pred jej realizáciou alebo počas nej. Po osadení rúry sa žalobca sám rozhodol túto vykopať, poškodiť, až potom zistil, že svojpomocne to nezvládne. Za podstatné považovali, že predmetom sporu je odstránenie drenážnej rúry, nie určenie hranice medzi pozemkami žalobcu a žalovaných. Súd preniesol dôkazné bremeno žalobcu na žalovaných tým, že považoval za preukázaný priebeh hranice medzi pozemkami. Práve žalobca mal preukázať, že drenážna rúra bola osadená na pozemku v jeho vlastníctve, čo neurobil. Za dôkaz nie je možné považovať fotografie založené v spise, z ktorých ani nie je možné jednoznačne lokalizovať umiestnenie drenážnej rúry. Žalobca v konaní nepreukázal existenciu ním tvrdenej skutočnosti, pretože nepredložil do konania žiadny dôkaz ani riadne vyhotovený geometrický plán, ktorý by preukazoval ním tvrdené skutočnosti. Žalovaní na svoju obranu tvrdili, že drenážna rúra je umiestnená na ich pozemku, a teda pokiaľ žalobca podal žalobu na žalovaných, on je povinný preukázať, že tomu tak nie je. Súd nemôže preniesť dôkazné bremeno o preukázaní hranice medzi pozemkami na žalovaných. Podľa súdu hranica medzi pozemkami je tvorená oplotením vybudovaným žalovanými a práve táto hranica medzi pozemkami podľa súdu preukazuje, že drenážna rúra je umiestnená na pozemku žalobcu. Sám žalobca v konaní považoval za nevyhnutné vykonať ohliadku na mieste samom, čo súd zamietol. Neskúmal a neoveril si žalobcom tvrdené skutočnosti ohľadne dĺžky, šírky, lokalizácie osadenia potrubia, ktoré žalovaní namietali, napriek tomu si osvojil tvrdenia žalobcu, ktoré formuloval v petite žaloby. Žalovaní už v duplike namietali žalobcom určené orientačné body, napriek tomu si súd tieto tvrdenia neoveril. Výrok rozhodnutia nezohľadňuje skutočný stav veci a môže sa stať, že pri výkone rozhodnutia môže vzniknúť ktorejkoľvek strane škoda. Prekvapivosť rozhodnutia prvoinštančného súdu vzhľadom na skutočnosť, že sám vyzval žalobcu uznesením z 13. marca 2020 na doplnenie podania za účelom ozrejmenia, kde sa drenážna rúra nachádza, či po celej hranici pozemku, v akej vzdialenosti od hranice, v akej dĺžke a podobne. Požadoval predložiť i geometrický plán so zakreslením drenážnej rúry, jeho nepredloženie napokon vyhodnotil ako neunesenie dôkazného bremena na strane žalovaných a žalobe aj bez doplnenia petitu žaloby vyhovel. Žiadali rozsudok prvoinštančného súdu zmeniť a žalobu zamietnuť.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných uviedol, že už pri výstavbe plotu a umiestňovaní drenážnej rúry žiadal, aby to nedávali na jeho pozemok. Akékoľvek súhlasné stanovisko z jeho strany nebolo vznesené ani jedenkrát a tvrdenie žalovaných o tom, že nenamietal spornosť umiestnenia drenážnej rúry označil za neprípustné. Naopak, snažil sa vec riešiť zmierlivou cestou, žalovaných na túto vadu opakovane upozorňoval, žiadal nápravu. Podľa neho súd správne po vykonanom dokazovaní ustálil priebeh hranice medzi pozemkami, ktorý je tvorený oplotením pozemkov žalovanými 1/, 2/ a pokračujúci pozdĺž celého pozemku. Pokiaľ i žalovaní namietajú spornosť priebehu hranice, už pri výstavbe bolo nutné zameranie im patriaceho pozemku geodetom za účelom stanovenia hraníc. Je vysoko nepravdepodobné, že by už tak posunutý plot umiestnil ešte o približne 35 cm v neprospech svojej parcely iba za účelom uloženia drenážnej rúry. Je nepravdepodobné, že i výstavba, ktorá pokračuje nad pozemkami žalovaných 1/, 2/, by mala mať rovnako posunuté hranice v neprospech ich vlastníkov o 35 cm. Žalobca uniesol dôkazné bremeno a žalovaní, pokiaľ sa chceli v konaní úspešne brániť, mali tvrdiť, že drenážna rúra sa nachádza za plotom, ale na ich pozemku a na svoje tvrdenie mali doložiť dôkazy. Pokiaľ sa týka lokalizácie drenážnej rúry, za správnu považoval konštatáciu súdu, že určenie presnej lokalizácie by v podstate znamenalo zároveň aj výkopové práce a samotné odstránenie

rúry, čím by konanie stratilo zmysel. Odvolanie podané žalovanými označil iba za snahu oddialenia povinností vyplývajúcich im z rozhodnutia okresného súdu.

4. V odvolacej replike žalovaní za správne označili tvrdenie žalobcu, že na jeho povinnosť tvrdenia nadväzuje jeho dôkazná povinnosť. Za nesprávne však označili jeho tvrdenie, že dôkazné bremeno uniesol, keď predovšetkým nepreukázal umiestnenie drenážnej rúry na svojom pozemku. Žalobca tvrdil skutočnosť navodzujúce jeho právo, svoje tvrdenie nepreukázal. Ak nepreukázal skutočnosť, ním tvrdené dôkazné bremeno zostalo na jeho strane. Žalovaní naopak tvrdili, že drenážna rúra nie je na pozemku žalobcu, produkovali negatívne tvrdenie, pri ktorom sa uplatňuje negatívna dôkazná teória ako výnimka z pravidla, že každý preukazuje iba svoje vlastné tvrdenia. Pokiaľ žalobca tvrdil, že dôkazné bremeno uniesol, nie je podľa nich zjavné, akým dôkazom sa tak stalo. Žalovaným nie je známe, z akého všeobecne záväzného právneho predpisu vyplýva, že hranice pozemkov sú tvorené oplotením a ani odkiaľ má žalobca údaj o 35 cm, keď súčasne tvrdí, že určenie presnej lokalizácie umiestnenej rúry sa dá zistiť až jej výkopom. Pokiaľ sa týka geometrického plánu, je na ňom zakreslená hranica pozemkov bez vtedy neexistujúceho oplotenia a drenážnej rúry, pre účely tohto konania je nepoužiteľný. Geometrický plán, z ktorého vyplývajú hranice pozemkov, nie je projektovou dokumentáciou ani zakreslením skutočného vyhotovenia oplotenia a umiestnenia drenážnej rúry.

5. Žalobca k odvolacej replike žalovaných zotrval na tom, čo uviedol v doterajších podaniach. Na pojednávaní doložil fotografie, drenážna rúra je umiestnená vedľa plotu žalovaných na pozemku žalobcu, ktorý sa nachádza bezprostredne za plotom žalovaných. Hranice pozemkov boli v minulosti dané, prebiehali v priamke. Je nelogické uveriť tvrdeniam žalovaných, že si posunuli plot do svojho pozemku len preto, aby osadili rúru na vlastnom pozemku. Žalovaní zneužívajú situáciu, prehlasujú, že drenážnu rúru na danom pozemku vedľa plotu osadili, a teda je nepochybné, že sa vo vymedzenom priestore od betónového plotu nachádza a prebieha po stanovenej dĺžke. Žalobca dostatočne preukázal zásah do svojho vlastníckeho práva, súd správne žalobe vyhovel, odvolacia replika žalovaných je opakovane snahou o oddialenie povinností rúry odstrániť. Žiadal preto rozsudok prvoinštančného súdu potvrdiť.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), súc viazaný rozsahom podaného odvolania a jeho dôvodmi (§ 379, § 380 CSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario odvolaním napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) v súvislosti s ustanovením § 391 ods. 1 CSP.

7. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd nevykonal vo veci dostatočné dokazovanie, v dôsledku čoho nedospel ani s správnym skutkovým zisteniam a následne i vec nesprávne právne posúdil.

8. Za podstatné odvolací súd považuje, že prvoinštančný súd nesprávne aplikoval rozsah dôkazného bremena, ale i jeho nositeľa. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v konaní unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosť, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosť preukázať. Podľa právnej úpravy zakotvenej v ustanovení § 180 a nasl. CSP, súd môže zásadne vykonať iba tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu. Proces dokazovania je teda vybudovaný výlučne na princípe prejednávacom, princípe kontradiktórnosti konania, ako aj koncentračnej zásade. Súd má obmedzenú dôkaznú iniciatívu a táto sa v novej právnej úprave presúva na procesné strany. Výnimočne môže súd vykonať aj tie dôkazy, ktoré strany nenavrhli, ak je to potrebné pre rozhodnutie vo veci, ale iba v tých sporových konaniach, v ktorých to umožňuje explicitne zákon (spotrebiteľské spory, antidiskriminačné spory, individuálne pracovno-právne spory, konania o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach). Výnimky zo zásady, podľa ktorej súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu, sú upravené aj v odseku 2 a 3 ustanovenia § 185 CSP, a teda i za účelom, či navrhované rozhodnutie bude vykonateľné.

9. Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu, účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov.

10. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok sporu, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho považuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

11. Aby strana mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočnosti strany, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak účastník nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie dôkazného bremena má za následok, že skutočnosť, ktorú strana vôbec netvrdí a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre stranu väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. V spore o určenie vlastníckeho práva, prípadne o jeho ochranu má žalobca bremeno tvrdenia, že je vlastníkom veci a z akých skutočností svoje vlastníctvo vyvodzuje. Z tohto bremena tvrdenia potom pre žalobcu vyplýva bremeno dôkazné, a to preukázať existenciu nadobúdacieho a vlastníckeho titulu, resp. skutočnosti spôsobilej založiť takýto nadobúdací titul. Ak tieto skutočnosti budú preukázané, žalobca uniesol ako bremeno tvrdenia tak i dôkazné bremeno. Pokiaľ sa žalovaný bráni proti žalobe tvrdením svojho vlastníckeho práva, musí tvrdiť svoj nadobúdací titul a o svojom tvrdení ponúknuť dôkazy. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi stranami v spore v závislosti od toho, ako vymedzuje právna norma práva a povinnosti strán. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce (teda aj prípadné rovnaké právo žalovaného) sú záležitosťou žalovaného.

12. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú dôkaznú situáciu v spore, v priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane tej-ktorej strany treba rešpektovať i tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia niečoho majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti.

13. V prejednávanej veci má žalobca bremeno tvrdenia, že je vlastníkom pozemku, na ktorom je umiestnená drenážna rúra a z tohto bremena tvrdenia má dôkaznú povinnosť preukázať, že jeho tvrdenie je pravdivé. Túto skutočnosť v spore nepreukázal, napriek tomu súd z neunesenia dôkaznej povinnosti žalobcu vyvodil nepriaznivé dôsledky v neprospech žalovaných. S takýmto postupom prvoinštančného súdu nemožno súhlasiť, nakoľko dôkazná povinnosť žalovaných by v danom prípade nastala až potom, čo by o svojom tvrdení žalobca ponúkol a predostrel súdu dôkazy. Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tento nedostatok nemožno odstrániť v odvolacom konaní. V ďalšom konaní bude preto potrebné, aby žalobca nielen splnil povinnosť tvrdenia, ale i svoju povinnosť dôkaznú a preukázal ním tvrdené skutočnosti o tom, že drenážna rúra zo strany žalovaných je umiestnená na jeho pozemku a samozrejme z hľadiska vykonateľnosti rozsudku bude musieť predložiť dôkazy o tom, že je lokalizovaná v miestach tvrdených žalobcom v podanej žalobe. Iba ak žalobca svoju povinnosť tvrdenia podloží hodnovernými dôkazmi a žalovaní budú naďalej zotrvávať na svojom stanovisku o tom, že nimi umiestnená drenážna rúra sa nachádza na ich pozemku, až po splnení dôkaznej povinnosti žalobcom budú povinní i oni predkladať dôkazy osvedčujúce, resp. preukazujúce nimi produkované tvrdenia. Dôkazná povinnosť žalovaných nastúpi až po splnení dôkaznej povinnosti žalobcom. Ani to, že žalovaní oddelili svoje pozemky od pozemkov žalobcu oplotením, nie je možné považovať za vytýčenie hranice medzi pozemkami a následne ani umiestnenie drenážnej rúry za oplotením žalovaných nie je bez akýchkoľvek ďalších dôkazov možné považovať za umiestnenie drenážnej rúry na pozemku žalobcu. Je len vecou žalobcu, aké dôkazy na preukázanie svojich tvrdení súdu doloží, avšak musia to byť dôkazy, ktoré hodnoverne a nespochybniteľne preukazujú ním tvrdené skutočnosti o tom, že drenážna rúra je umiestnená na jeho pozemku. V opačnom prípade bude musieť znášať dôsledky za neunesenie dôkazného bremena. Zároveň odvolací súd dáva na zváženie potrebu vykonania ohliadky na mieste samom za účelom ozrejmenia si lokalizácie drenážnej rúry, nakoľko práve táto okolnosť je významná aj z hľadiska vykonateľnosti prípadného vyhovujúceho rozsudku súdu.

14. Pokiaľ prvoinštančný súd nesprávne posúdil a vyhodnotil otázku dôkazného bremena, neostávalo, len jeho rozhodnutie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie za účelom doplnenia a vykonania dokazovania v zmysle intencií zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu. V novom rozhodnutí prvoinštančný súd opätovne rozhodne i o trovách prvoinštančného a odvolacieho konania.

15. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)